

BOGOLJU B

VTUJINI

Štev. 38., Leto III. VERSKI TEDNIK Nedelja, 19. septembra 1948.

CESTNINAR-APOSTOL IN EVANGELISTI SVETNIK

/Za god sv. Mateja./

Bog nas je poklical z izrazom svoje volje v življenje na zemlji. Isti Bog nas kliče z izrazom iste božje volje k sebi, k božjemu življenju. Tega božjega klica ne more nihče preslišati: možno pa je ta klic božji zavreči, ker te je Bog svobodnega ustvaril. Svetega evangelista Janeza in Andreja je Bog klical k Jezusu po besedi sv. Janeza Krstnika: Glejte, jagnje božje. "Ko sta oba učenca to slišala, sta šla za Jezusom" (Jan 1, 37.). Bog je klical bogatega mladeniča k Jezusu: "Če pa hočeš imeti zaklad v nebesih, pojdi, prodaj vse, daj ubogim in hodi za menoj!" Bogati mladenič je slišal klic: pa je bil božjega klica žalosten; klicu ni sledil in če smemo verjeti stari pobožni legendi - se je mladenič pogubil.

Božji klic je preprost, jasen, v srce prodirajoč, mogočen; toda vedno svoboden. Jezus gre v malo družbo učencev po cesti mimo mitnice v mesto. V mitničarju Leviju vidi pripravno orodje za sveti poklic apostola. "Hodi za menoj!" V besedi Gospodovi je velika milost, ki vabi, nagiba... toda ne sili.

Mitničar Levi ne pomišlja dosti. Jezus je govoril. To mu zadostuje. Vse popusti, službo, stanovanje, karijero, sorodstvo; in gre z Jezusom negotovi - če smemo reči - bodočnosti nasproti. Milost je premagala vse ovire. Zanesel se je čisto na božji glas, na božjo moč, na božjo milost. Tako je mitničar Levi postal Jezusov prijatelj, Jezusov učenec. Pred nami stoji apostol Matej.

Vsak človek bi moral biti pripravno, voljno orodje v božjih rokah. V tem je sreča posameznika, v tem leži sreča vse človeške družbe. Bog nam je podaril svobodno voljo zato, da mu mi isto nazaj vrnemo z besedami nazareške Device: Glej, dekla sem Gospodova.

Malo razmišljajmo. Bog ima najsvetejše namene z vsakim posameznikom in s celo človeško družbo. V doseganju teh božjih namenov je sreča tvoja in vsega človeštva. Če pa ljudje nočejo biti voljno orodje v roki Boga, nastane strašno trenje v celotnem sistemu, v človeški družbi: človek začne doživljati strašne čase, trpljenje pride nad nas, ki smo ga samo mi povzročili, ker nočemo ubogati. Pomnimo: Bog se ne da zasmehovati.

Pojdimo zopet k apostolom. Jezus jih že dve leti vzgaja. Brezpogojna vera v Jezusa - je temelj vse vzgoje apostolov. Juda Iškarijot noče biti voljno orodje v Jezusovi roki. Ko Gospod obljubi sv. Rešnje Telo, takrat je Juda odpovedal. In Zveličar je to odpoved vere v Judovem srcu obsodil. Misli si tega neskončno dobrega in ljubeznjivega Jezusa, ki tlečega stenja ne ugasne in nalomljene bilke ne pohodi - ko v sveti pozni božjega sodnika govori: eden izmed vas je hudič. Sveta groza nas obide in z nekim notranjim nemirrom vprašamo dobrega Gospoda: Jezus, ali je mogoče, da ti tako govo-

riš?

Prijatelj, tudi do tebe je prišel božji glas: hodi za menoj v ponižanju begunskega življenja. Kako si postal begunec: čez noč, brez priprave, brez hudobnih namenov zoper kogarkoli. Bog te rabi v begunskem taborišču - da postaneš voljno orodje v božji roki. On ima s teboj čisto svoje, izrecno božje namene, ki so ti nepoznani. Izmed tisočev mitničarjev je klical Levija: postal je voljno orodje v Jezusovi roki. Prav ta voljnost, pripravljenost ga je vodila k časti apostola, evangelista, svetnika. Tudi s teboj ima Bog najlepše namene: hoče te voditi k sebi; saj te je ustvaril zase. Pomisli, ali si se po treh letih begunstva približal Bogu, ali se oddaljil od njega?

Ce ti je begunstvo kakor izgubljena življenjska eksistenca, kakor brezpredmetni boj težaka za vsakdanji kruh... o potem te razumem, če preklinjaš prvo uro svojega begunstva, če se udaš neki otopelosti in je prva tvoja jutranja misel: kje je moj grunt, moja služba, moje sorodstvo. Sveti Matej ni nič več mislil na svojo mitnico in morda mastni zaslužek. On je šel za Jezusom: hodil je za Jezusom s svojim umom, svojo voljo, s celim srcem in svojim telesom.

Saj nismo mi begunstva hoteli. Kdo od nas se je nanj pripravljal? Ko pa smo tukaj - nočemo biti otopeli ljudje, ki so vse izgubili, ki živijo samo od pol osmih... do pol enih... do pol šestih. Prav ta otopelost, ta pogled v temo brez upanja na zarjo - je rak - rana našega taboriščnega medsebojnega življenja. Ko bi nam Bog poslal svetnika sončne pesmi sv. Frančiška, ki bi tebi pokazal sonce v tvoji baraki, sonce v tvoji delavnici, sonce v tvoji zapuščenosti in trpljenju in v tem soncu tisto skrivnostno božjo besedo: hodi za menoj!

Begunstvo je skrivnostna božja kovačnica. Bog ima nad mnogimi izmed nas izredno veselje. S tistimi, ki kot polnovredni in polnoletni Kristjani hodijo za njim. V nekem oziru so naša taborišča zlata božja žitnica in ti - zlato seme, ki raste v sončni klas boljše bodočnosti.

Oh kako rad bi to postal... je naša skrita želja. Pojdimo v šolo k sv. Mateju. Nebeški prestoli niso rezervirani za bogate in ugledne... ampak za tiste, ki s celim srcem Boga iščejo, za Bogom hodijo: voljno orodje v božji roki postajajo.

PROŠNJA PRED ODHODOM

Zakaj vznemirjaš, duša, se?
S teboj tvoj Bog in Stvarnik je.
Zaupaj v Njega, ki skrbi
z ljubeznijo za vse ljudi!

Previdnost božja vodi vse
begunce in popotnike,
obrača v dobro vsako stvar:
vse je dobrote njene dar.

Nebeški Oče, večni Bog,
usmili svojih se otrok,
ki k tebi v stiski kličejo
in milosti te prosijo!

Zveličar, ki si luč sveta,
ti nas spremljaj prek morja,
življenja pot nam razsvetluj,
v tujini dom nadomestuj.

Marija, Mati milosti,
Kraljica nas beguncev si,
na pot nam daj svoj blagoslov,
pripelji srečne vse domov!

Povsod nam varuj vere luč,
nebeških vrat edini ključ,
in upanja, ljubezni žar
na pot naj sije nam vsekdar.

KATOLIŠKI

VELIKI NAČRTI

(Nadaljevanje).

MISIJONI

MISIJON V FRON-
TNI ČRTI

Dalje pa naj se sodobni misijonarji temeljito pripravijo na svoje bodoče delo, ki bo terjalo od njih vse kaj več, kot pa samo gorečnost in svetost. Prav gotovo ostaneta gorečnost in svetost za misijonarja še vedno glavni zahtevi. A poleg tega je treba še vedno kaj drugega. Treba je poznanja verstev, treba poznanja zgodovine, omike sploh. Le tako bo mogel misijonar razumeti ljudi in se jim približati. Novodobni misijonar mora biti pripravljen na delo pri prostem ljudstvu in na delo pri izobraženstvu. Proučevati mora najuspešnejše načine prilagovanja, misijonarjenja, vse pa pod vidikom, da se tam Cerkev čim prej zakorenini...

Tako pripravljen mora končno postati vsem vse. Misijonar mora zaživeti nekako novo življenje, kot da bi se moral znova roditi. Kakor je druga božja oseba postala človeku človek, kakor je prvi misijonar Kristus nam postal v vsem enak razen v grehu, tako mora misijonar postati Kitajcem Kitajec, Indijcem Indijec, Japoncem Japonec. Le tako bo mogel vse pridobiti za Kristusa. To je važnejše in težje, kot prenašati telesne napore, o katerih navadno govorimo. Kajti težje je spremeniti svojo naravo. Popolnoma je ni mogoče nikdar. A toliko se vendar more in mora misijonar približati v mišljenju, čustvovanju v zunanjem življenju in vedenju, zlasti pa v veliki ljubezni do tistega naroda, v katerega hoče zasaditi Cerkev, da ga bodo res sprejeli kakor za svojega, da ga bodo razumeli, cenili. Le tako bo mogel živeti med njim kakor eden izmed njih in ne bo večni tujec, o katerem bodo sumili, da ima zle namene.

To so težje in velike zahteve, a nujne. V tem je prav za prav obseženo vse drugo. Čim več takih misijonarjev moramo dobiti. Pij XI. izraža v svoji okrožnici kot eno največjih želja, "da naj bi veliko več,

(Nadaljevanje in konec pisma mis. brata Joška Kramar S.S.)

Angleži so zgrešili cilj za kakih 100 m in tako zadeli našo naselbino. Od naših fantičev ni bil noben ranjen, dasi ravno je prva granata eksplodirala samo 10 m od kraja, kjer so večerjali naprostem. Vsi skupaj smo se podali v beg v smeri angleških položajev. Po kakih 500 m teka smo se ustavili, ker smo videli, da se nahajamo sredi rižnega polja in da kraj ni bil prizadet. Dečki so trepetali od groze, kajti med tem kratkim našim begom so nas še petkrat obsuli, vsakokrat s kakimi dvajsetimi granatami. Tu smo se spet razdelili. En duhovnik in en brat sta odšla z dečki v bližnje katoliško gobavsko zavetišče, od koder so jih po par dneh Angleži spravili na varno za angleške linije.

Gospod ravnatelj in jaz pa sva se vrnila nazaj v naš kamp. Tu sva našla enega begunca, ki mu je granata odtrgala glavo, parkrat sva se morala vreči na tla, ker so nama granate žvižgale nad glavami. Pohitela sva v cerkev, kjer je bilo še sv. Rešnje Telo. Ker je bilo izpostavljeno preveliki nevarnosti, sem doživel srečo, zavžiti sv. obhajilo, v gotovosti, da je to moja popotnica za večnost. Še v cerkvi sem bil, ko so se granate še venomer vsipale nad nas. Nekaj dni pozneje je v bližnjem kampu med sveto mašo ubila nekega irskega duhovnika, pet drugih pa, ki so tudi tedaj v cerkvi maševali, težko ranila. Ta kamp je bil od našega oddaljen komaj za

v raznih znanostih bolje izobraženih misijonskih delavcev odhajalo v neizmerne in brezmejne pokrajine."

Vzgojiti čim več svetih, dobro pripravljenih in gorečih misijonarjev. To je prvi načrt Cerkve.

- - - - -

tremi streli, ker je hotel rešiti Najsvetejše. Hvala Bogu, da so vsi streli zgrešili cilj. Tudi naju so Japonci izgnali; zatekla sva se med katoliške gobavce, od koder sva se rešila v noči po prazniku sv. Jožefa. Ta dan je bitka trajala skoro neprestano od dveh zjutraj do desetih zvečer, ko so Japonci utihnili in se umaknili nazaj proti jugu. Angleži so dobili Mandalay.

streljaj. Istega dne so v našem kampu Japonci odsekali glavo nekemu staremu franco-skemu beguncu, ker je, opirajoč se na svojega sina, bežal iz kampa. Prav tedaj je Japonec streljal tudi na nekega francoskega dubovnika s

V R N I T E V V K A M P . . . I N V M I S I J O N . . .

Naslednjega dne smo se še pred sveto mašo povrnili v naš kamp. Na cvetno nedeljo so se vsi veselili vrnili tudi fantiči, boga to obdarovani z dobrotami, ki so jim jih dali Angleži. Toda naše srce še ni bilo zadovoljno. Domov, domov, smo vsi zdihovali. Na veliki teden sem šel jaz vsak dan s šestimi močnejšimi dečki v našo razrušeno šolo, kjer smo si v nekaj dneh pripravili nekaj kvadratnih metrov strehe in se potem tja na velikonočni ponedeljek preselili z enim duhovnikom in desetimi večjimi dečki. Prišli smo v veliko revščino, a bili smo veseli, da smo tako po dolgem času spet lahko prosto zadihali pod svojo streho, doma. Drug drugemu smo ponavljali: Sedaj smo pa doma...

Kakšno delo nas je čakalo tu med ruševinami, Vam bom pisal v kakem drugem pismu... V prisrčno molitev Vam priporočam mojo ubogo dušo in Vas v Srcu Jezusovem pozdravljam!

IZ PISMA JANEZA EHRLICHA S.J., MISIJONARJA V BOŠONTIJU.

Žal mi je, da zdaj že več let ne dobivate poročil iz našega bengalskega misijona. Vašim in drugih prijateljev molitvam se imamo zahvaliti, da smo tudi med vojnim časom precej nemoteno mogli delovati v Bengaliji... Zaradi premalega števila misijonarjev naše delo ne napreduje z veliki koraki, toda držimo, kar imamo, in tudi počasi napredujemo... Kakor kaže, bomo tudi v Svobodni Indiji mogli nemoteno naprej delati. Ne vemo pa še, v katero od dveh novih držav - Indija ali Pakistan - bo pripadal naš misijon; ta meseč bo odločeno. Vsekakor morate z vso gorečnostjo nadaljevati moliti za misijone v Indiji na splošno, in za Bengalijo še posebno... Zdaj je že deset let, odkar sem prišel v Indijo. Še nikoli se nisem kesal, da me je božja Previdnost pripeljala semkaj. Moj največji dan je bil seveda 21. november 1941., ko sem bil posvečen za duhovnika v Kurseongu skupaj z 19 sobratmi. Takoj po končani teologiji sem bil decembra 1942 interniran. Ker je bilo zame samo za tri mesece, je bilo kar nekam zanimivo. Vsega skupaj nas je bilo v tistih krajih interniranih 227 misijonarjev, med njimi dva škofa. Bili smo kakor ena sama ogromna redovna družina, čeprav nas je bilo 16 dominikancev, 111 salezijancev, 4 karmeličani, 18 jezuitov in 76 svetnih duhovnikov. Po osvoboditvi sem delal na misijonskih postajah Bošonti, Morapai, Raghampur. L. 1945. sem bil ekonom našega bogoslovja v Kurseongu. Lani sem skupaj s p. Gabričem v Rančiju opravil tertiat, to je tretje in zadnje leto noviciata. Letos pa kaplanujem p. Podržaju

tukaj v Khariju. Kakor vidite sem se dobro potepal po Indiji. Drugi naši misijonarji: Pp. Sedej in Gabrič sta v Bošontiju, p. Demšar v Satkhiri; p. J. Vizjak v Morapaju; p. Polgar v Hazaribaghu; bratje Drobnič v Darjeelingu; Schmidt in Vidmar v Kurseongu; Lukan in Udovč v Kalkuti. P. Polgar in br. Lukan sta letos januarja meseca kar z zrakoplovom prifrčala iz Rima naravnost v Kalkuto....

Želim Vam obilico božjega blagoslova se ponovno priporočam v vaše sv. molitve. -

P. Janez Ehrlich D.J.

V TUJINI NAM BOŠ KRALJEVALA

Marija, slovenski begunci
odhajamo v daljno tujino,
s solzami z bridkostjo veliko
zpuščamo vsi domovino.

Ti naša najboljša si Mati,
mi tvoja smo prava lastnina,
naj gane te silno trpljenje
in tvojih otrok bolečina.

Vsi drugi so nas zapustili,
le ti si nam zvesta ostala,
v begunstvu si ti nas branila,
v tujini nam boš kraljevala.

Brezmadežna, upanje naše,
ti z Jezusom nas boš rešila,
z mogočno roko varovala
in nam domovino vrnila.

Brezmadežna, tvojemu Srcu
smo tolikrat se posvetili,
zvestobo in večno ljubezen
v dolini solza obljubili.

Marija Pomagaj na Brezjah,
vsi v srcih te bomo nosili,
dokler se nazaj v domovino
ne bomo presrečni vrnili.

BOG GRE SKOZI STOLETJA

(Nadaljevanje).

J u n a š k o ž i v l j e n j e .

Peto stoletje gre h kraju. Cerkev je po krvi mučencev utrjena in med neizprosnimi boji s krivoverstvom proslavljena - rasla močna - svesta si vzvišene naloge biti nositeljica Kristusove vere za vse narode in vse čase.

Vrata v svet so se ji odprla, vstopila je in naletela na novo ljudstvo - mladi germanski narod, kateremu hoče posvetiti svojo ljubezen, da ga pridobi za Jezusa. V ogromni gradnji sadi duhovne dobrote v sprejemljiva tla severa in posreduje rast življenjske sile germanskih plemen k duhovni moči. Germanska plemena so po dolgoletnih preseljevanjih našla nova domovja na zapadu in tu sprejela krščansko omiko.

Duševno, versko in organizatorično je k temu največ pripomoglo redovništvo-. Brez tega bi Cerkev ne mogla tako hitro pridobiti teh plemen za božje kraljestvo. Saj je prav redovništvo s svojimi tremi vrelci: z molitvijo, spokornim življenjem in neumornim delom bilo veletok milosti za spreobračanje nordijskih plemen. Zato je prav, da si vsaj površno ogledamo nastanek in delovanje.

r e d o v n i š t v a ,

ki je sicer za svet izven Cerkve - uganka - s sedmerimi zapahi za prta vrata. Površni opazovalec bi mogel redovniško življenje imeti za nekrščansko, slično vplivom budizma, novoplatonstva ali služni

serapisov v Memfidi. Seveda so razni vtisi, misli, predstave, zna-
ki in verske ureditve v redovništvu po svojem izvoru iz prvih kr-
ščanskih časov, da, tudi marsikaj orijentalnega ali helenistične-
ga je najti, toda kar je slično še ni zato odvisno od sličnega,
ampak glavno je cilj in to je - popolnost.

Redovništvo je zrastle iz naročja krščanskih občin kot
sad milosti in hrepenenja po osebni popolnosti. Redovništvo je -
to se pa navadno spregleda - ustanova laikov in ne cerkvenega
predstojništva. Obsegalo je razne načine, predno je dobilo stalno
obliko.

Prvo je bilo pri redovništvu že ob začetku - samski stan.
Krščanstvo samo tega ni nikoli zahtevalo, vendar so bili celo za-
konaki, ki so se iz ljubezni do Boga - seveda sporazumno - odpove-
dali vsem zakonskim pravicam. Sredi 3. stol., kakor poroča Cipri-
jan, so bile tudi Bogu posvečene device, ki so jih smatrali kot
cvetove na Kristusovem drevesu.

Ob koncu 3. stoletja je nastal v redovništvu velik pre-
obrat. Redovniki so se umaknili od cerkvenih občin v samoto - na-
vadno v puščavo. Odpevedali so se vsemu posvetnemu uživanju, da so
se izognili dušnim nevarnostim.

Prvo pozorišče takega spokornega življenjskega načina na-
letimo v tebanjski puščavi v Gornjem Egiptu. Tudi druge nepristop-
ne kraje v gorah in gozdovih so izbirali puščavniki, da so v njih
mogli živeti odrezani od sveta samo Bogu v najstrožji pokori.

Najstarejši znani puščavniki so bili egiptovski kristja-
ni (Kopti); med njimi: Pavel iz Teb, Anton in Pahomij. Vsak izmed
teh je živel posebno življenje, ki ga moremo imenovati "meniško".
Kot začetnik meništva velja splošno kakor tudi po Atanazijevelem živ-
ljenjepisu - "nadsveti" Anton.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje).

"Tako, pozna se mu, da je še novinec", je dejal Bosanec.
"Toda upam, da bova kmalu najboljša prijatelja".

"O tem sem prepričan", je dejal primarij.

Ko so si ogledali bolnika, je primarij začel zdravnikom
in sestram narekovati zdravljenje, dijete, injekcije, röntgenske
preglede, dajanje zraka v pljuča. Vse v latinščini; sledila je oc-
la vrsta latinskih besed, ki so jih sestre in mlajši zdravniki hi-
teli pisati. Stalni zavodovi zdravniki pa tega niso več delali, po-
znali so že vse stadije bolezni, poznali so bolnike in njihovo na-
predovanje v zdravljenju.

Primarij zdravilišča je imel posebno metodo zdravljenja
jetike. Poleg vseh pripomočkov, ki jih je moderna medicina iznaš-
la v boju proti tuberkulozi, je navadno primarij hotel pri vsakem
bolniku najprej doseči neko stanje, ki je bolnika naredilo sposob-
nega, da je bil dovzeten in zmožen vse moderno zdravljenje s pri-
dom sprejemati.

Ko jetičen bolnik izve za svojo bolezen in se jo tudi za-
ve, postane potr, obupan, zgubi veselje do življenja. In to je hu-
je kot bolezen sama. Zato je primarij zdravilišča vsakega bolnika
zdravil najprej od te strani. Bil je strokovnjak v poznanju tuber-
kuloze, poznal je pa tudi človeško dušo. Vedel je, kako je treba
bolniku vrniti veselje do življenja. V tem oziru je imel res veli-
ko uspeha. Kljub veliki zaposlenosti je bil vedno vreden, vedno do-
brg volje, do bolnikov prijazen, pripravljen na vsako potrebo.

bre volje, do kraja prijazen z vsemi: uslužbenci, tovariši zdravniki in svojimi pacienti.

Motil bi se, kdor bi mislil, da je bil Golnik zavod obupancev, ki so žalostni in potrti gledali na svojo bolezen. Bolniške sobe, jedilnica, hodniki, vrt, sprehajališča so bila polna vedrih, veselih in zadovoljnih ljudi, kar je vsakega obiskovalca navdalo z začudenjem.

Pa ni bil samo primarij tisti, ki je vlivljal poguma in življenjske sile svojim pacientom, res bil je prvi, ki se je zavedal svoje naloge, kajti če bi on obupaval nad bolniki in njihovo boleznijo, potem bi tudi nobena druga stvar ne mogla bolniku vrniti veselja do življenja. Toda ni bil edini.

Ce je bil primarij, ki je dajal telesnega zdravja, je bil pa kurat Hubert Leiler tisti, ki se je znal, kot malokdo živeti v bedno stanje bolnikov in jim je znal vlivati duhovne tolažbe: v kapeli, pri obiskih, pri spovedi, vedno jim je bil na razpolago.

Prava dobrota bolnikov pa so bile tudi bolniške sestre, redovnice iz reda šolskih sester iz Maribora. Vse skupaj in vsaka posebej je bila ena sama žrtev za telesni in duhovni blagor tisočev in tisočev bolnikov, ki so vsako leto iskali zdravja v tem najmirnejšem kraju Slovenije.

Popoldne so sporočili Janku, da bo moral čez dan prebiti na verandi. Dobil je tudi injekcijo in neke praške. Zelo se je pa začudil, da bo moral čez dan na verando. Ali so ob pamet? V tem mrazu na odprto verando? Ali ga res hočejo uničiti? Tam se bo vendar prehladil in v stanju, v kakršnem je bil, vendar ne bo pronesel bivanja na odprti verandi.

Po kosilu je prišla sestra in mu dejala, naj se obleče, da ga bo odvedla na verando. Že je hotel nekaj ugovarjati, pa se je premislil. Zamahnil je z roko in se oblekel.

Sestra ga je počasi odvedla po stopnicah v pritličje. Skozi velika steklena vrata sta stopila na verando. To je bil kakih 30 metrov dolg prostor, ki je bil proti jugu odprt. V vsem prostoru so v dveh vrstah stale postelje, v katerih so ležali najtežji bolniki. Nekaj postelj je bilo praznih.

"Tako, vidite, gospod Ahacič, tole je pa Vaša postelja!" je dejala sestra. Odgrnila je odejo, pod katero je bila pripravljena posebna prešita odeja, ki je bila znotraj obšita z mehko, belo in toplo ovčevino. Bolnik je moral zlesti v to odejo, kakor v vrečo. V začetku je to bolnikom nekoliko nerodno, toda kmalu se pa vsak privadi in mu ne povzroča nobenih nevšečnosti.

Janko je trepetal od mraza.

"Zlezli boste v vrečo, pa Vam bo kmalu toplo" je dejala sestra. Janko jo je gledal z vprašajočim pogledom.

"Vam bom pomagala", je dejala sestra, ker je videla njegovo zadrego.

"Takole", je dejala, pomaknila vrečo na pol postelje, "sedaj se vlezite, nato pa potegnite vrečo k sebi."

Poskusil je, pa se mu ni obneslo. Sestra mu je morala pomagati. Ko se je vlegel, ga je odela z debelo belo odejo.

Janko se je kmalu ogrel. Bilo je mrzlo januarsko popoldne. Nebo je bilo jasno, na njem pa je mižalo mrzlo zimsko sonce. Zdravilišče je imelo zelo ugodno lego. Zgrajeno je bilo pod visoko Križko goro in sicer na južnem pobočju, ki je bilo ves dan v soncu in varno pred burjo in drugimi mrzlimi vetrovi.

Janko je danes prvič zopet zadihal globoko iz vseh prsi. Kmalu je zaspal. Ko se je prebudil, je čutil, da nekam lažje diha.

in je zgubil nekaj tiste teže, ki mu je pritiskala na prsi. Kar boljše volje je bil. Pri večerji v sobi je že privoščil svojemu sostanovalcu Bosancu Harambegoviču nekaj prijaznih besed.

3.

Sredi meseca februarja je Janka obiskal njegov prijatelj Strniša. Ko je prišel v zdravilišče in vprašal za Ahačiča, so mu pokazali na verando. Ko je vstopil, je bil nekoliko v zadregi. Dolga vrsta bolnikov se je ozrla v prišleca. Stopil je k prvi postelji in vprašal bolnika, če mu lahko pove, kje bi dobil Janka Ahačiča. Bolnik je bral. Ves je bil pod odejo in v vreči, samo glavo in konce prstov je imel zunaj in držal knjigo in bral. Imel je temne naočnike.

Ko je videl, da ga je nekdo ogovoril, je zaprl knjigo in dvignil glavo:

"Glej ga, Strnišo! Kaj me nisi poznal?"

Strniša začuden gleda in šele potem, ko je Janko odstranil svoja očala, spoznal, da gospod, ki ga je nagovoril, ni nihče drugi kot Janko Ahačič.

"Kako neki bi te spoznal?" je dejal Strniša. "Tu, v tem mrazu, tako ogorelega, pa tako polnih lic? Saj še sedaj ne morem verjeti, da si to res ti!"

"Nihče drug ni kot Janko."

Podala sta si roki.

Janko je ponudil Mirku stol. Nato sta pričela razgovor. Janko je moral pripovedovati o zdravilišču, Mirko pa njemu o življenju v operi.

V prijetnem razgovoru je čas hitro mineval. Govorjenje pa je Janka zelo utrujalo. Sredi popoldneva je Mirko odšel. Odpeljal se je z avtobusom nazaj v Križe in nato z vlakom v Ljubljano.

Na Golniku je sneg kmalu skopnel. Sredi meseca marca je bilo že brez snega, pota so se osušila, sonce pa je prijetno ogrevalo zemljo. Običajnega pomladnega vetra tu ni bilo čutiti. Bolniki so dobili dovoljenje, da se smejo sprehajati tudi po vrtovih in gozdovih okoli zdravilišča.

Tudi Janko je smel vsako popoldne za eno uro na sprehod. Prvi dan je šel sam, pa se je kmalu vrnil. Bil mu je dolgčas. Naslednji dan pa sta se dogovorila z Bosancem, da pojmeta skupaj. Sedaj sta se že dobro razumela. Janko je kmalu spoznal, da je ta Bosanec kaj malo podoben onim, ki jih je srečaval v Sarajevu. Videl je, da je Harambegovič izobražen gospod, ki je z njim lahko govoril o vseh mogočih rečeh in problemih, ki zanimajo današnjega inteligenta.

Prišlo je poletje in sprehodi so bili prestavljeni od popoldanskih ur na večer. Tudi niso bili več vezani na tisto pičlo uro, ampak je dolgost sprehoda bolj odločala sposobnost bolnike: tisti, ki so si že opomogli, so lahko dalje časa ostajali zunaj, slabotnejši pa so se kmalu vračali.

Janko in Harambegovič sta vsak dan proti večeru, ko je najhujša vročina že minila, hodila na sprehode in izlete v okolico. Lep sprehod po lepi gladki cesti je bil v Goriče, nekoliko daljši na Trstenik, pa tudi v Križe ju je zanesla pot.

Za vsak sprehod sta se že prejšnji dan dogovorila in tudi določila čas, kdajosta odšla iz zdravilišča. Harambegovič je imel za to poseben vzrok. Vsak večer je hotel biti ob sedmih že v zdravilišču. /Prihodnjič dalje/.

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri
Lienzu.